

Arrest

nr. 132 032 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 9 juli 2014 alsook het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 25 maart 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies omtrent deze aanvraag.

Op 2 april 2013 werd voornoemde aanvraag ongegrond verklaard.

Op 28 mei 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer stelt op 4 juli 2014 een advies op.

1.2. Op 9 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 28 mei 2014 onontvankelijk. Diezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij afgegeven en werd haar tevens een inreisverbod gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt :

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 22.02.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 22.02.2010 (zie bevestiging arts dd.04.07.2014 in bijgevoegde gesloten omslag).

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 02.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). (...)”

“(...) krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

“(...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)

In uitvoering van artikel 74/11, §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 09.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd op 15.05.2013 en 14.08.2013 verlengd opdat betrokkene ten laatste op 13.11.2013 het grondgebied diende te verlaten. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene kan evenmin aantonen stappen te hebben ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden. Daarom wordt haar een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen.

2.2. De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in het inleidend verzoekschrift om de beslissing van 9 juli 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het inreisverbod dat werd getroffen (bijlage 13sexies) en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet (bijlage 13sexies) en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen, zodat het betoog dienaangaande van de verzoekende partij ter terechtzitting niet opgaat om alsnog de samenhang te verantwoorden. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij gegeven bevel om het grondgebied te verlaten in

toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet en het opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op het feit dat verzoekende partij zich in het Rijk ophoudt zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten en vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd afgeleverd en vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij meent dat de belangrijkste beslissing in deze de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet is.

De verzoekende partij betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift drie verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen het bestreden inreisverbod, het bevel om het grondgebied te verlaten, en de beslissing van 9 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 9 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter en artikel 62 van de vreemdelingenwet, het K.B. van 17 mei 2007, artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan akkoord gaan met de argumentatie van de bestreden beslissing. Het is immers zo dat de inhoud van de voorgebrachte medische attesten wel degelijk verschillend is. De diagnose is weliswaar gelijkaardig, maar de huidige gezondheidstoestand en de evolutie en prognose zijn verschillend. Dr. N. geeft in het getuigschrift van 3 februari 2014, in vergelijking met haar getuigschrift van 3 februari 2014 nog aan dat de verzoekende partij sinds 8 januari 2014 werd opgenomen in de psychiatrische afdeling PAAZ van het St.-Maarten Ziekenhuis te Mechelen. Als gevolg van een eventuele stopzetting van de behandeling stelt dr. N. *“Suicide!”*. Verder wordt in de bij de aanvraag van 28 mei 2014 gevoegde attesten uitdrukkelijk melding gemaakt van het volgende: *Patiënte haar aanvraag tot verblijfsvergunning is afgewezen, het verzoek zou ongegrond zijn omdat 1) uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit Of 2) nergens zou uit het voorgelegd medisch dossier kunnen worden afgeleid dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Men verwijst o.a. ook naar een standaard getuigschrift van mezelf, dr. N., psychiater. “Posttraumatische stressstoornis, behandeling ongewijzigd”. Ik kan me als behandelende psychiater geheel niet vinden hierin! Sinds einde 2010 volg ik haar ambulante. Zij kende ook een opname op onze PAAZ op*

26/05/2012, van 25/06/2012 tot 09/07/2012, sinds 08/01/2014 verblijft zij terug op onze PAAZ, nadat zij nota bene door de zelfmoordlijn werd doorverwezen. (...) Vanuit mijn psychiatrische bevindingen kan ik alleen maar een getraumatiseerde depressieve angstige jonge vrouw zien met een hoog suïciderisico. Zij lijdt wel degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit. Als behandelende psychiater dient de medische zorg voor een vluchteling/asielzoekster zoveel mogelijk op dezelfde manier georganiseerd te worden als voor iedereen. Gezien erg hoge suïcide risico werd zij al een aantal maal opgenomen. (...) Zij zegt ook letterlijk dat ze niet voor niets al die jaren gehoopt heeft, zij ziet een terugkeer naar haar thuisland werkelijk niet zitten na al de trauma's die ze er opgelopen heeft. De dood is voor haar het enige dat haar immense innerlijke pijn door uitzichtloosheid kan verzachten. (...) Ik zie meerdere asielzoekers per jaar. Dreigen met zelfdoding mag niet automatisch leiden tot een verblijfsvergunning. Nu ik vraag u met aandrang om in deze het hoge suïcide risico wel voldoende ernstig te nemen en haar dossier grondig te herevalueren. Ik meen dat er echt wel te weinig aandacht is besteed aan onderzoeken van haar reden van vluchteling en men haar ziekte onvoldoende ernstig heeft ingeschat alsook de impact van een eventuele terugkeer. Zij vertoont wel degelijk een ernstige depressie met nihilistische waan zodra haar land van herkomst ter sprake komt en een ernstige indringende PTSS met een zeer reëel gevaar voor haar fysieke integriteit.". Het moge duidelijk zijn dat er nu aldus weldegelijk concrete elementen in de medische attesten aanwezig zijn dewelke wijzen op het suïcidegevaar bij de verzoekende partij. Er is dan ook absoluut geen sprake van een ongewijzigde gezondheidstoestand in hoofde van de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt verder dat het duidelijk is dat zij lijdt aan een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wordt nogmaals bevestigd in de andere bepalingen van de attesten die bij de aanvraag van 28 mei 2014 werden gevoegd. Zo wordt door dr. N. in het medisch getuigschrift van 3 februari 2014 aangegeven dat de verzoekende partij continu medische opvolging en toezicht vereist, evenals psychotherapie en psychopharmaca. De verzoekende partij verwijst verder naar de vermeldingen in een medisch attest van dr. N. van 17 oktober 2013. Zij verwijst naar stuk 4.

De verzoekende partij stelt dat het voor haar onmogelijk is om haar behandeling in het land van herkomst te krijgen. Zij verwijst hiervoor naar verschillende bronnen. Uit de door haar vermelde bronnen zou volgens haar kunnen afgeleid worden dat overduidelijk blijkt dat er in Ethiopië geen adequate medische behandeling mogelijk is voor de specifieke aandoeningen waaraan zij lijdt.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

3.4. In het advies van 4 juli 2014 dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, heeft de arts-adviseur wat volgt gesteld:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 28.05.2014 en 22.02.2010 te vergelijken. Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 28.05.2014 twee standaard medische getuigschriften voor opgesteld door dr. I.N. op 03.02.2014 en 26.05.2014. Uit deze medische getuigschriften en de medische stukken d.d. 29.04.2013, 17.10.2013, 18.12.2009 en 03.02.2014 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 22.02.2010 waarvoor DVZ op 02.04.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

3.5. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen, zoals de beslissing van 2 april 2013 waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 22 februari 2010 ongegrond werd verklaard.

3.6. Verzoekende partij verwijst naar het medisch attest van 3 februari 2014 en meent dat er thans sprake is van een ernstig suicidegevaar en verwijst naar haar opname sinds 8 januari 2014 alsook naar het medisch attest van 28 mei 2014 waaruit blijkt dat de behandelend arts het niet eens is met de bevindingen van de arts-adviseur in een vorige beslissing en nogmaals wijst op een hoog suicidegevaar. Verder verwijst zij naar het medisch attest van 3 februari 2014.

3.7. Uit een vergelijking van de beide aanvragen blijkt echter dat ook in de aanvraag van 22 februari 2010 gewezen werd op suicidegevaar. Verzoekende partij geeft enkel kritiek op de beslissing van 2 april 2013 en de beoordeling van de arts-adviseur van dit gevaar, doch gaat hiermee voorbij aan het feit dat artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden indien de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. De Raad kan slechts vaststellen dat dit inderdaad het geval is, zodat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk beslist heeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Het loutere feit dat verzoekende partij ondertussen opgenomen werd voor dit suicidegevaar maakt niet dat het om een ander element zou gaan, alleszins toont verzoekende partij dit niet aan. Nogmaals wijst de Raad erop dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen niet dienen om te worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen. Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog een medisch attest neerlegt van 3 oktober 2014 wijst de Raad erop dat zij in het kader van onderhavige procedure niet dienstig naar dit stuk kan verwijzen nu de Raad in het kader van de wettigheidstoetsing enkel rekening kan houden met stukken waarover de verwerende partij beschikte bij het treffen van de bestreden beslissing of waarover zij had kunnen beschikken.

3.8. Nu uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij in casu artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet correct heeft toegepast, dient zij geen verder onderzoek te verrichten naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Meer nog, in voornoemde bepaling gaat het om een gebonden bevoegdheid, wat in concreto betekent dat wanneer de gemachtigde vaststelt dat *“de ingeroepen elementen (...) reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het*

bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. Om die reden is het betoog van de verzoekende partij aangaande het gebrek van behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dienstig. Verzoeksters kritiek op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de door haar bijgebrachte medische attesten van dr. N. inzake de aanvraag van 28 mei 2014 een ander licht zouden werpen op haar gezondheidstoestand zoals deze naar voren werd gebracht in de aanvraag van 22 februari 2014. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze, of met schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen werd genomen.

3.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar een schending van artikel 3 EVRM benadrukt de Raad evenwel dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekende partij om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling. Dit betreft de enige vaststelling waarop de bestreden beslissing steunt, zonder dat hierbij verder enige beoordeling van artikel 3 van het EVRM plaatsvond. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet dienstig in het kader van huidige procedure.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER